

ЦАРИГРАДСКЫ ПОТАЙНОСТИ.

ГЛАВА 24.

Учительтъ намѣрва ученика си.

Въ това врѣме когато тѣзи работи ставахъ на караколѣтъ, Гырджикѣтъ похлопа портитѣ на кырѣ Трипаневѣтъ къщѣ въ Галатѣ.

Щомъ ся отвори портата, посрѣщнахъ го готвачѣтъ байно-мастро-Петраки съ ношня шкуфѣ на главѣ и заплеснахъ то ухлѣбнахъ, та взе да му дрънка.

— О, добръ ми си дешелъ Гырджичко капетанъ! Хж да тя видѣхъ сега, какво ново има да ти кажешъ. Да не идешъ съ нѣщо отъ господаря? Цѣлажъ нощъ не съмъ можѣлъ да мигнахъ, байно, отъ мыслѣхъ.

— Що думашъ а бе, баеastro-Петраки? Очитѣ ти подпухнахли отъ сънъ, пакъ казвашъ не си спалъ. И отъ кой господарь чакашъ да ти донесъ новы хаберы?

— Ей тѣй! Отъ кой Господарь! Еще пыташъ ли?

— Махай ся татѣкъ; иди си отспи да ти ся отворятъ очитѣ, или ще ги отворишъ ей сега. Веднѣжъ ако тя нажѣкля въ гърбѣтъ, ще ти свѣтнатъ очитѣ четири. . . .

— Може ты да си спалъ и да спишъ ама азъ не спѣхъ, байно Гырджичко, не видишь ли? пытамъ тя за господаря ни, киръ Тодорака!

— А че дѣ е той?

— Не ти ли казахъ азъ тебе че ты спишъ, азъ не спѣхъ?